

Козаков Сергій Вікторович

Герої не вмирають. Вони, просто перестають бути поруч. Відлітають до зірок, щоб стати Янголами. Янголами-охоронцями. Можливо, тому, що не збирались помирати, мали плани, хотіли любити, радіти життю, працювати. Не судилось....

Сергій Козаков був випускником спеціальності «Технічне обслуговування і ремонт вагонів» Слов'янського фахового коледжу транспортної інфраструктури.

Згадую Сергія з особливим душевним теплом. Коли заходиш до аудиторії, погляд мимоволі зупинявся на ньому: чи то лагідна посмішка привертала увагу, чи дуже проникливий погляд. За якихось чотири роки навчання із невпевненого студента-першокурсника він став юнаком зі стійкою життєвою позицією, вольовим, рішучим, і одночасно, - найдобрішою людиною у світі. Сергій вирізнявся серед інших студентів не тільки статурою, а й готовністю допомогти, привітністю, жагою до знань (хоч іноді було важко), бажанням працювати залізничником. Мав друзів-одногрупників, які цінували його думки, поради, допомогу. «Душа компанії» - так можна сказати про нашого Сергія. У спілкування з дівчатами – щирий і сором'язливий одночасно. З викладачами – завжди тактовний. Наше знайомство продовжилось навіть тоді, коли Сергій за направленням поїхав працювати до Костянтинівського вагонного депо Донецької залізниці, брав активну участь у молодіжних заходах міста, пішов на військову службу. З перших днів повномасштабного вторгнення став на захист рідної землі, боронив безстрашно і сміливо, самовіддано і жертвовно.

Пішов з життя... Скорботна звістка сколихнула увесь педагогічний колектив. Стало менше на Землі прекрасних людей, стало менше ще на одного патріота України. Але Сергій Козаков завжди є і буде жити в наших серцях, наших душах, наших вчинках як справжній патріот, борець, борець за вільну, демократичну Україну.

Герої не вмирають!

*Спогади завідувачки відділенням
Слов'янського фахового коледжу
транспортної
інфраструктури Олени Абіх*

